

En af Datidens polytekniske Digtere, Cand. polyt. Frederik Buhl (den senere Driftsbestyrer for Maglemølle Papirfabrik) havde ved denne Lejlighed skrevet en Vise, som giver et godt Billede af den gamle Lærestalt:

Min Ven, hvorfor staar Du og græder?
Dør'n op! gaa paa Anstalten ind!
Du træder paa hellige Steder —
Men gør det med frejdigt Sind!
Thi møntes blot Guldet, Du finder
I Samliv med Gammel og Ung,
Da har Du en Skat, som er tung
Af Kundskab og Minder!

Thi vel har den snavsede Mure
Og Porte med Klokke og Slaa
Og Trapper, som sjældent de skure,
Og Blykamre ovenpaa;
Men inden dens Døre en Rune
Af underlig Kraft er gemt,
En Klang, som er stemt af Skæmt
Og venligt Lune.

Og maa Du med Hænderne bryde
Dig Vej gennem Talskovens Hegn,
Og maa Du med Lænderne skyde
Dig ind gennem Hækker af Tegn —
Ja, selv om Du synker i Mose
I Seidelins vildene Krat,
Saa tro mig, at snart faar Du fat
Paa Tornerose!

Thi Runen, som ligger i Huset,
Og Klangen, som altid er stemt,
Og Skatten, som hviler i Gruset,
Og Rosen blandt Tornene gemt,
Dem kende vi — de er tilstede;
Du Unge, gaa blot og søg;
De findes bag Alvor og Spøg
I Studiestræde.